

Μανόλης Κωνσταντάκης - Γιάννα Σπανοΐδη

Τάσος

Το

Αλληγορία

(Μια διαφορετική ιστορία επανάστασης,
αναζήτησης της γνώσης και φιλίας)

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΙΔΙΟΧΕΙΡΟ

Νοέμβριος 2013

σας Αντιώμη και την Νένικα (Εβέρμη)

Η ιστορία αυτή ΔΕΝ πρόκειται να διατεθεί ΠΟΤΕ προς πώληση. Γράφτηκε από αγάπη με αγάπη και αυτό ΔΕΝ ΠΩΛΕΙΤΑΙ, μόνο χαρίζεται. Θα υπάρχει η δυνατότητα να το κατεβάξει όποιος επιθυμεί από κάποια blogs και κάποιες ιστοσελίδες, σε μορφή pdf και να το τυπώνει στον εκτυπωτή του χωρίς χρέωση, αποκλείεται όμως κάθε εμπορική ή οικονομική εκμετάλλευση του από οποιονδήποτε. Αντί αμοιβής, παρακαλούμε προαιρετικά όποιος θέλει να βοηθήσει όποιους, όπως, όποτε και όσο νομίζει από συνανθρώπους μας που έχουν ανάγκη. Όχι στα πλαίσια της φιλανθρωπίας, αλλά της αλληλεγγύης.

Ιστορία «Τάλοκ το Αλληγκάρη»
Μανόλης Κωνσταντάκης ©

Εικονογράφηση: Ιωάννα Σπανούδη

Λογοτεχνική επιμέλεια: Κατερίνα (Fullmoon) Δήμα

Εκτύπωση-Βιβλιοδεσία: **ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΛΙΟΧΕΡΟ** ©

(Μόνοι μας)

Επικοινωνία: mankonst@yahoo.gr

Δεν επιτρέπεται η αναπαραγωγή και εμπορική εκμετάλλευση με οποιοδήποτε τρόπο και μέσο του παρόντος χωρίς τη γραπτή άδεια του συγγραφέα, σύμφωνα με τις διατάξεις τους [Ν.2121/1993 \(ΦΕΚ Α' 25 1993\)](#), Ν.3057/2002 (ΦΕΚ 239/Α'/10.10.2002) [Άρθρο 81], Ν.3524/2007 (ΦΕΚ 15/Α'/26.1.2007)

Εισαγωγή

Η ιστορία αυτή πέρασε στο χαρτί με δύσκολο και ταραχώδη τρόπο, ανάμεσα σε τηλεφωνήματα και κρατήσεις γηπέδων και με μεγάλες διακοπές και διαλείμματα. Αυτό που βοήθησε, ευτυχώς, ήταν η αγάπη και η θέρμη του ίδιου του Τάλοκ, όπως καθρεφτιζόταν στα μάτια των παιδιών μου.

Ίσως κάποιοι θεωρήσουν πως είναι μια απλοϊκή ιστορία, αλλά όπου θίγονται ευαίσθητα θέματα, όχι κατάλληλα για παιδιά, και που αρκετούς ενήλικες σίγουρα θα τους ενοχλούσαν. Η ιστορία του Τάλοκ δεν απευθύνεται σ' αυτούς. Απευθύνεται σε παιδιά που οι γονείς τους οραματίζονται μια καλύτερη κοινωνία, ελεύθερη από προκαταλήψεις, αγκυλώσεις και αυταρχισμούς. Μια κοινωνία όπου οι άνθρωποι θα μπορούν να συνυπάρχουν και να δημιουργούν, να χαίρονται και να προσφέρουν δίκαια, ο καθένας με τις δυνάμεις του, και να απολαμβάνουν ανάλογα με τις ανάγκες τους. Μια κοινωνία ανθρώπων σκεπτόμενων, που η συσσώρευση πλούτου και «δύναμης» δε θα είναι αυτοσκοπός, ούτε θα έχει καν αξία στους κώδικές της, αντίθετα οι άνθρωποι θα ζητούν ίσες ευκαιρίες για όλους ανεξαρτήτως πεποιθήσεων, φυλής, θρησκείας. Μια κοινωνία που θα στηρίζεται στην αλληλεγγύη και την ανεκτικότητα, με ανθρώπους που θα στοχεύουν προς την προσωπική τους βελτίωση, ώστε μέσα από τέτοιες διαδικασίες να καλυτερεύει τελικά και ο κόσμος. Μια κοινωνία χωρίς βία. Η ιστορία του Τάλοκ απευθύνεται σε ανθρώπους που έχουν όνειρα, που τολμούν να προσπαθήσουν γι' αυτά και που θέλουν και τα παιδιά τους να έχουν επίσης τα δικά τους όνειρα. Είναι μια ιστορία για την αγάπη, την αποδοχή, τη διαφορετικότητα, τις προσδοκίες, την αλληλεγγύη και τη γνώση.

Αυτά προσπαθεί να πει ο Τάλοκ, αυτά προσπαθώ να πω κι εγώ στα παιδιά μου, που ήταν αιτία και αφορμή για να περάσει στο χαρτί η ιστορία αυτή.

Προσοχή λοιπόν!

Αν βρίσκετε κάποιες από τις παραπάνω σκέψεις και έννοιες ενοχλητικές, θα ήταν καλύτερα να μη συνεχίσετε το διάβασμα. Θα χάσετε το χρόνο σας.

Οι υπόλοιποι, εύχομαι να απολαύστε την ιστορία.

Τέλη Νοέμβρη 2013

Μανόλης Κωνσταντάκης

Εισαγωγικό σημείωμα

Θυμάμαι, μια μέρα, ακολούθησα με τα μάτια μου την τρελή πορεία που έκανε ένα μπαλόκι απ' τον αέρα. Και κατέληξα πως θα ήθελα να ξαναγεννιόμουν σαν ένα κόκκινο μπαλόκι που θα φούσκωνε από την επιθυμία του να ζήσει λεύτερο, θα χλεύαζε όσους πασχίζουν να το πιάσουν με τα πόδια τους καρφωμένα στη γη, θα λυσσούσε με τον άνεμο παρασύροντας στο στροβίλισμά του κάθε εφιάλτη ώσπου να ζαλιστεί και να γίνει όνειρο, κι όταν θα χόρταινε ομορφιά από τα άστρα και γκρίζο από τον κόσμο, θα έσκαγε με κρότο πάνω στις κολώνες του ηλεκτρικού διαμελίζοντας τα μικρά κόκκινα κομμάτια του – βορά στην ανθρώπινη ματαιοδοξία που κανένας ποτέ δεν το πήρε να το στολίσει με μια κορδέλα και να το χαρίσει σε ένα ξυπόλητο παιδί...

Νιώθω πως ο Μανώλης κι η Ιωάννα με την ομορφιά της σκέψης και της κίνησής τους έκαναν αυτό ακριβώς...

Χάρισαν αυτό το μπαλόκι σε όλα τα παιδιά του κόσμου, κι έτσι φουσκώνει πια κάθε νύχτα από αγάπη και όνειρα για την ανατολή μιας νέας γης.

Κατερίνα (Fullmoon) Δήμα

Ἐπιλόγιος

Νομίζετε πως τα πράγματα είναι όπως ακριβώς φαίνονται;
Νομίζετε!

Καμιά φορά κάποιος καταφέρνει να ξεφύγει από το ρόλο που άλλοι διάλεξαν γι' αυτόν. Καταφέρνει να κάνει τη ζωή του όπως θέλει εκείνος κι όχι όπως του λένε τα «πρέπει» των άλλων. Συνήθως είναι κάποιος ή κάποια που δε φοβάται να ονειρεύεται, αντίθετα από τους πιο πολλούς που αντί για όνειρα έχουν εφιάλτες, δηλαδή άσχημα ή τρομακτικά όνειρα, που όμως δεν προσπαθούν καν να διώξουν γιατί έχουν πια συνηθίσει να ζουν μ' αυτά. Όποιος, λοιπόν, δε φοβάται να ονειρεύεται, συνήθως ζει το δικό του θαύμα στο ταξίδι της ζωής. Γιατί το ταξίδι είναι η ίδια η ζωή.

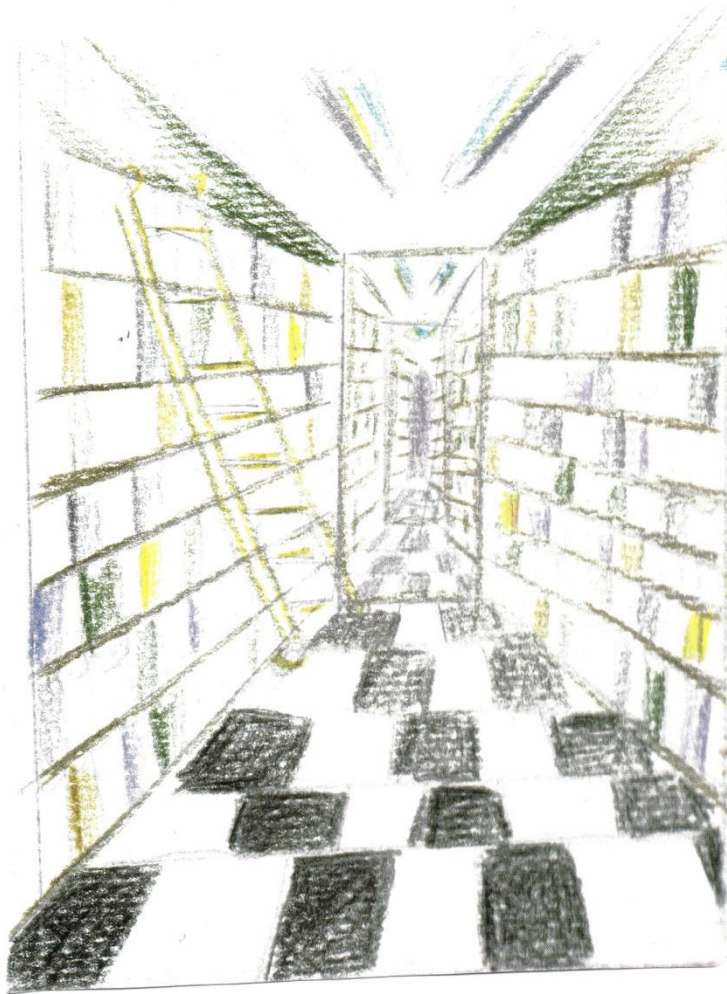
Τέτοιοι τύποι ανοίγουν τους δικούς τους δρόμους, χωρίς να φοβούνται τα εμπόδια και χωρίς να συμβιβάζονται, δηλαδή να δέχονται πράγματα που δεν τους αρέσουν και που δεν τα θεωρούν σωστά. Γίνονται φωτεινά σημαδάκια μέσα στο γκριζο χρώμα της καθημερινής ζωής, που κυλάει με τον ίδιο πάντα τρόπο. Κι αυτή η αγάπη τους για τη ζωή είναι ο χάρτης, για να εξερευνούν τον κόσμο. Γιατί έτσι είναι πλασμένοι. Συνήθως μετά τους ακολουθούν κι άλλοι κι έτσι προχωράει το πράγμα. Και η ζωή συνεχίζεται, ένα τόσο δα καλύτερη.

Τέτοιος τύπος είναι κι ο Τάλκοκ...

Ο Αντώνης είναι ένα αγοράκι περίπου έξι χρονών. Και μόλις ξεκίνησε το σχολείο. Την ώρα που εμφανίστηκε ο Τάλοκ, προσπαθούσε, πολύ σκληρά και φιλότιμα είναι η αλήθεια, να τα βγάλει πέρα με μια φωτοτυπία γεμάτη ασκήσεις της Γλώσσας που του είχε δώσει η δασκάλα του. Δύσκολα και μπερδεμένα πράγματα αυτά. Παιδευόταν ώρα να μάθει αυτό το « Σ,σ,ς».

Πάνω στη προσπάθειά του, πετάχτηκε απ' το χαρτί ο καινούριος μυστηριώδης φίλος του, ο Τάλοκ. Αλλά ποιος ήταν ο Τάλοκ; Από ποιο κόσμο είχε έρθει; Ο κόσμος του Τάλοκ έχει μόνο δύο διαστάσεις. Με άλλα λόγια είναι επίπεδος, σα μια σελίδα χαρτί. Μια Σελίδα είναι η πατρίδα του, κι ο κόσμος του ένα τετράδιο ή μπορεί κι ένα βιβλίο. Το σύμπαν του Τάλοκ λέγεται «Βιβλιοθήκη» και οι περισσότεροι σ' αυτό τον κόσμο πιστεύουν ότι ο θεός είναι το «Τυπογραφείο». Κάποιοι κόσμοι, οι τυχεροί, είναι χρωματιστοί μα οι περισσότεροι ασπρόμαυροι. Όλα είναι επίπεδα και βαρετά εκεί. Σχεδόν τίποτα δε συμβαίνει ποτέ, εκτός από καμιά καταστροφή, αν για παράδειγμα μουτζουρωθεί ή σκιστεί κάποια σελίδα. Τότε οι ζωγραφιές κι οι λέξεις πεθαίνουν και πάνε στον «Παράδεισο των Ιδεών και της Μνήμης».

Ο Τάλοκ ασφυκτιούσε εκεί, δεν άντεχε την επίπεδη ασπρόμαυρη ύπαρξή του, δηλαδή τη βαρετή ζωή του. Δεν ήξερε όμως και τι να κάνει. Αυτός ήταν μια ζωγραφιά, ήταν τυχερός. Καλύτερο απ' το να είσαι μια λέξη που η θέση σου και η ζωή σου εξαρτάται από μια σειρά άλλων λέξεων. Καλύτερο δηλαδή απ' το να ζεις μέσα στην «Πρόταση».

Εδώ πρέπει να πούμε πως Τάλοκ δεν ήταν το επίσημο όνομά του στο Βιβλίο, αλλά αυτό που ο ίδιος είχε διαλέξει για τον εαυτό του.

Το γεγονός ότι δεν άντεχε τη βαρετή ζωή του τον απασχολούσε καιρό και το σκεφτόταν συνεχώς. Προσπαθούσε να μιλήσει και σε άλλες ζωγραφιές και λέξεις. Κατάφερε κάποτε να πείσει τέσσερεις ολόκληρες προτάσεις να τον ακούσουν –μια ολόκληρη Παράγραφο δηλαδή- αλλά όλοι κι όλες μετά από λίγο έκοβαν τη συζήτηση ενοχλημένοι και τρομαγμένοι.

Ο Τάλοκ έλεγε παράξενα κι επικίνδυνα πράγματα! Έλεγε πως ο κόσμος πρέπει να είναι πολύ μεγαλύτερος, πως δεν πρέπει να υπάρχουν σύνορα κι εμπόδια, πως η Γνώση δε περιορίζεται σε Σελίδες και Βιβλία και πως το Τυπογραφείο δεν είναι παρά μια μηχανή! Το τυπογραφείο μία μηχανή; Μα αυτό ήταν αδύνατον! Τόσο, που αυτό το «μηχανή» και όλα τα υπόλοιπα στ' αυτιά των υπολοίπων ακούγονταν σαν βρισιές. (Και μόνο το να σκέφτεσαι τέτοια πράγματα απαγορευόταν. Γιατί ήταν σαν να κοροϊδεύεις το Τυπογραφείο, δηλαδή το Θεό, όπως τουλάχιστον είπαμε πίστευαν οι περισσότεροι στον κόσμο του Τάλοκ.)

Τον Τάλοκ δεν τον άγγιζε ο φόβος. Θεωρούσε φυσικό το να κάνει το καλύτερο για τον εαυτό του και τους άλλους. Πίστευε ότι πρώτα φτιάχνουμε τον εαυτό μας και μετά τους άλλους. Βέβαια αυτά τα δυο μπορούν να γίνουν και ταυτόχρονα. Πίστευε ακόμη πως όλοι είναι σπουδαίοι κι απαραίτητοι για να γίνει καλύτερος ο κόσμος. Έτσι δεν χρειαζόταν Νόμους να του πουν αυτά τα πράγματα, ούτε χρειαζόταν κάποιος να τον υποχρεώνει να μην κάνει κακό στους γύρω του. Ο Τάλοκ δε ζήλευε, ούτε ήθελε να πάρει κι άλλο χώρο ή περισσότερο μελάνι ή χρώματα για τον εαυτό του. Τα αξιώματα και οι σπουδαίες θέσεις τού ήταν αδιάφορα γιατί θεωρούσε πως χώριζαν τα πλάσματα του Βιβλίου σε πλούσιους και φτωχούς. Ο Τάλοκ ήθελε όλοι να έχουν τόσα όσα τους χρειαζόνταν για να ζουν καλά και όλοι να δίνουν και να δουλεύουν σύμφωνα με τις δυνάμεις τους. Τις αποφάσεις έπρεπε να τις παίρνουν όλοι μαζί κι όχι λίγοι για όλους. Δε χρειαζόταν, έλεγε, να υπάρχουν αρχηγοί, ούτε και οι υπόλοιποι ήταν υποχρεωμένοι να τους υπακούν. Κι έτσι, αυτοί που κυβερνούσαν το Βιβλίο του αλλά και οι αρχηγοί των άλλων Βιβλίων, κατηγορούσαν τον Τάλοκ πως ήταν αναρχικός. Ο ίδιος ο Τάλοκ πάντως πίστευε πολύ σε όλα αυτά.

Έλεγε ακόμη πως δεν υπάρχουν σημαντικές κι ασήμαντες λέξεις και ζωγραφιές, αλλά ότι όλες έχουν αξία. Πίστευε πως τα βιβλία είναι όλα ίσα κι η γνώση δε πρέπει να έχει σύνορα, αλλά ότι οι Ιδέες και τα Νοήματα πρέπει να είναι ελεύθερα. Αναρωτιόταν για ποιο σκοπό φτιάχτηκαν όλα και για ποιον. Πράγματα δηλαδή ακαταλαβίστικα κι επικίνδυνα. Πολλές φορές ένιωθε τα βλέμματα των άλλων πάνω του κι άκουγε τα μουρμουρητά και τους ψίθυρους. Οι άλλοι φοβόνταν πως όλα αυτά που έλεγε ο Τάλοκ θα έφερναν φασαρία και αναταραχή στην καθημερινότητα και ίσως να χάνονταν η Πίστη και να σταματούσαν οι Αρχηγοί να τους κυβερνούν. (Ήταν μαθημένοι βλέπετε πως κάποιος *πρέπει* να τους

κυβερνούν.) Θα γινόταν μπάχαλο στο Βιβλίο, ίσως και στα υπόλοιπα Βιβλία, θα δημιουργούνταν φασαρίες, θα έρχονταν ο φόβος και τα βάσανα. Όλο αυτό το ονόμαζαν Επανάσταση κι Εξέγερση.

Για τον Τάλοκ βέβαια, επανάσταση σήμαινε άλλο πράγμα. Σήμαινε να λευτερωθεί απ' το φόβο, να μάθει για τη ζωή και να προσπαθήσει να λευτερώσει και τους άλλους.

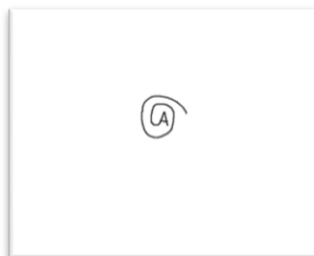
Ο Τάλοκ ήθελε να φύγει, να ταξιδέψει στο Μεγάλο Άγνωστο, κι αυτό ακριβώς τους φόβιζε όλους. Άσε που αμφισβητούσε την ασφάλεια των Σελίδων, των Βιβλίων και το Τυπογραφείο το ίδιο, αυτό πού το πας;...

Τους αγαπούσε και τους νοιαζόταν τους άλλους ο Τάλοκ, όλους, ακόμα κι αυτούς που τον κατηγορούσαν. Καταλάβαινε το φόβο τους. Δεν ήθελαν να ξεβολεύονται απ' τις καθημερινές τους συνήθειες τους, άσε που έτρεμαν μη φτάσει τίποτα σ' αυτιά των Βιβλιοθηκάρων. Αυτοί ήταν υπερφυσικά όντα, που κυκλοφορούσαν στους Διαδρόμους με τα Καρότσια τους, έπαιρναν τα Βιβλία έπαιρναν τα βιβλία και τα πήγαιναν όπου ήθελαν! Είτε πάνω στο Αναγνωστήριο, όπου το περιβάλλον ήταν ωραίο και φωτεινό, είτε κάτω στην Αποθήκη όπου το περιβάλλον ήταν άθλιο, σκοτεινό και μες στη σκόνη, αλλά το χειρότερο: ήταν γεμάτο Ποντίκια που έτρωγαν τα Βιβλία!

Ο Τάλοκ όμως δεν φοβόταν. Ήξερε πως έπρεπε να προσπαθήσει, να βρει τρόπο να μάθει την αλήθεια και να δει ένα καλύτερο κόσμο. Μετά θα επέστρεφε και θα έδειχνε στους άλλους, σ' όποιους θέλανε, το τι είδε.

Το «Αναγνωστικό» που ήταν φίλος του και είχε σημαντική θέση μέσα στο Βιβλίο όπου ζούσε κι ο Τάλοκ (ήταν ο «Τίτλος») προσπαθούσε μάταια να τον μεταπείσει και να του δείξει πόσο όμορφη πειθαρχημένη και ήσυχη ήταν η ζωή τους. Στενοχωριόταν για τις ιδέες του φίλου του και φοβόταν πως θα τον έβαζαν σε μεγάλους μπελάδες. Ο Τάλοκ όμως συνέχιζε να ονειρεύεται πως θα φύγει.

Τις νύχτες έφευγε κρυφά και περνούσε σ' άλλα Βιβλία, πράγμα που ήταν αυστηρά απαγορευμένο από τον «Κανονισμό της Βιβλιοθήκης» γιατί διατάραζε την ισορροπία των Βιβλίων και μπέρδευε τα Νοήματα και τις Ιδέες. Καμιά φορά έβλεπε μία λέξη που δεν είχε πολύ μελάνι, κι επειδή δεν διαβαζόταν καλά, εκείνη ένωθε ασήμαντη και αδύναμη. Τότε πήγαινε κρυφά και έπαιρνε μελάνι από άλλες λέξεις που είχαν πολύ περισσότερο απ' όσο χρειάζονταν και το έδινε κρυφά σ' εκείνη που δεν είχε αρκετό. Άλλες πάλι φορές, τα χρώματα και το μελάνι που έπαιρνε από τα πλούσια γράμματα, τα έβαζε σε λέξεις και προτάσεις που έλεγαν στα ταπεινά γράμματα να μη φοβούνται τους δυνατούς και τα καλούσε να ζητήσουν ίσα δικαιώματα και θέση στο Βιβλίο. Ο Τάλοκ ήξερε πως χρειαζόταν αγώνες για να γίνει καλύτερο το Βιβλίο. Ταυτόχρονα μάθαινε τι γινόταν σε όλους αυτούς τους κόσμους από τους ταπεινούς και φτωχούς φίλους που έκανε στις περιπλανήσεις του. Πολλές φορές άφηνε ένα αχνό σημάδι (το σημάδι του) όταν έκανε τέτοια πράγματα στα κρυφά. Αυτό το σημάδι ήταν κάπως έτσι:

Με τον τρόπο αυτό, λοιπόν, ο Τάλοκ έπαιρνε ένα σωρό πολύτιμες πληροφορίες για άλλους φανταστικούς κόσμους. Ο κόσμος που ανέφεραν τα περισσότερα Βιβλία ήταν αυτός των «Ανθρώπων». Αυτοί ήταν παράξενα, υπερφυσικά, δηλαδή τεράστια, πλάσματα. Και πολλές φορές έμοιαζαν και τρομακτικοί. Όμως είχαν μυστήριο και μεγαλείο, φαινόταν σπουδαίοι δηλαδή και τον γοήτευαν πολύ. Να υπήρχαν άραγε στ' αλήθεια; Όσο περισσότερο μάζευε πληροφορίες ο Τάλοκ, τόσο πιο πολύ ήθελε να βρει τρόπο να τους συναντήσει.

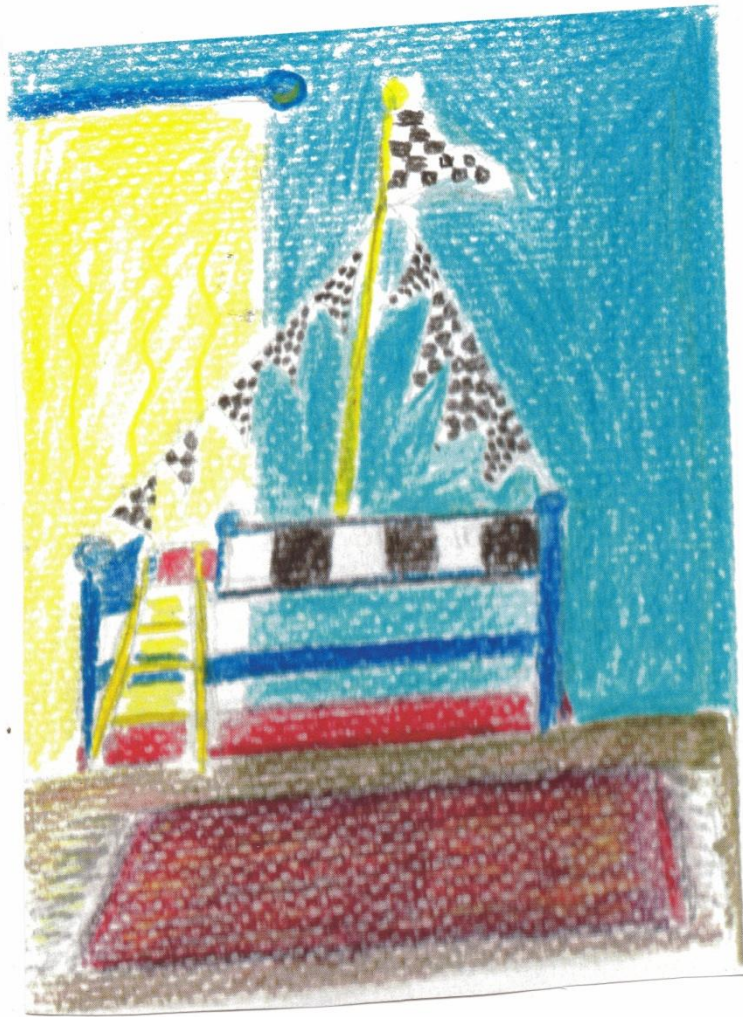
Έτσι πέρανε ο καιρός του, ώσπου... μια μέρα ένοιωσε μια γαργαλιστική και παιχνιδιάρικη ζεστασιά να τον τυλίγει και να τον τραβάει δυνατά αλλά όχι δυσάρεστα. Σαν να ήταν σ' ένα αέρινο «μαλλί της γριάς», ξέρετε το γλυκό που μοιάζει με σύννεφο στερεωμένο πάνω σ' ένα ξυλάκι, αυτό που πουλάνε στα πανηγύρια. Ήταν κι η μυρωδιά. Πρωτόγνωρα όμορφη, σα χίλια απαλά χρώματα στη πιο όμορφη εικόνα Εικονογραφημένου Βιβλίου.

Φως! Ναι, πολύ φως, μυρωδιά, χρώματα. Πρώτη φορά μύριζε κάτι διαφορετικό από χαρτί και μελάνι. Αργότερα έμαθε πως έτσι μυρίζουν τα μικρά παιδιά και τα λουλούδια.

Αυτή η ξαφνική και γλυκιά δύναμη τον βοήθησε να κατορθώσει αυτό που τόσο καιρό ονειρευόταν: να ξεκολλήσει από το χαρτί! Πλημύρισε από χαρά, περηφάνια αλλά και φόβο. Λίγο έστω, τόσο δα, ίσα μια τελίτσα μικρή. Υψωνόταν σ' ένα καινούριο κόσμο, κολυμπούσε στον αέρα, επιτέλους λεύτερος.

Τότε είδε το θεόρατο «εξωγήινο» Πλάσμα στο κόσμο του (όπως του φάνηκε εκείνου) και για πρώτη φορά ο Τάλοκ ανακάλυψε τι θα πει «Υψος». Σ' αυτό τον κόσμο του θεόρατου Πλάσματος, δηλαδή του Ανθρώπου, δεν πήγαινες μόνο Μπρος – Πίσω και Δεξιά ή Αριστερά, αλλά και Πάνω και Κάτω!

Γύρω από το Πλάσμα, υπήρχαν κάθε λογής αντικείμενα, σε γιγαντιαίο μέγεθος τα περισσότερα, και όλα πολύχρωμα! Κάποια τα αναγνώριζε, κάποια όχι. Το Πλάσμα κρατούσε στα χέρια του, τον κόσμο του, τον τόπο απ' όπου είχε έρθει ο Τάλοκ. Κρατούσε το Βιβλίο, το «Αναγνωστικό»! Πρώτη φορά έβλεπε τον κόσμο του από ψηλά. Πόσο μικροσκοπικός φάνταζε όταν τον έβλεπες μέσα απ' τον κόσμο του Πλάσματος... Είδε τη Σελίδα του και τους φίλους του ακίνητους στις θέσεις τους. Στη δική του θέση είδε μόνο το άδειο σπίτι του. Είδε κι άλλα βιβλία, άλλα ήταν στη σειρά το ένα δίπλα στο άλλο κι άλλα ανακατωμένα πάνω σένα τραπέζι που λεγόταν Γραφείο. Είδε και πολλά παράξενα αντικείμενα που λέγονταν παιχνίδια.

Όμως κάτι πήγαινε στραβά. Ο Τάλοκ όσο καιρό θυμόταν τον εαυτό του ήξερε πως ο κόσμος του, το Βιβλίο, βρισκόταν μέσα στο σύμπαν της Βιβλιοθήκης. Έτσι του είχαν πει και το ίδιο γνώριζαν και όλοι οι άλλοι στο Βιβλίο. Πού ήταν οι Διάδρομοι και τα Ράφια, που ήταν οι Βιβλιοθηκάριοι και τα Καρότσια τους; Παραξευέντηκε δεν υπήρχε τίποτα απ' όλ' αυτά. Άραγε μήπως δεν υπήρχαν το Αναγνωστήριο και η Αποθήκη (με τα Ποντίκια); Έπρεπε να μάθει οπωσδήποτε.

Αποφάσισε να μιλήσει στο Πλάσμα. Ήταν θαρραλέος ο Τάλοκ. Όσο μέγεθος τού έλειπε, το είχε σε ψυχή. Ήθελε γενναιότητα για να μιλήσει πρώτος σε κάτι τόσο μεγάλο. Ύστερα από την έκπληξη και τον αρχικό δισταγμό, που είδαμε πως ένιωσαν και ο Τάλοκ και ο μικρός Αντώνης όταν πρωτομίλησαν, ακολούθησε η περιέργεια, ο θαυμασμός και η δίψα για να γνωρίσουν ο ένας τον κόσμο του άλλου.

Ο Αντώνης ήταν ένα Αγόρι- Άνθρωπος. Ο Τάλοκ ήξερε πως υπήρχαν και Κορίτσια – Άνθρωποι. Ήταν *τεράστιος* ο Αντώνης σαν Εγκυκλοπαίδεια. Είχε δει εικόνες Αγοριών – Ανθρώπων στα Βιβλία που κατά καιρούς είχε ταξιδέψει, όμως δε φανταζόταν ποτέ το πραγματικό τους μέγεθος. Είχε χρυσοκίτρινα μαλλιά και γκριζοπράσινα μάτια, καθαρά σα βουνίστιες λίμνες.

Στα μάτια του Αντώνη ο Τάλοκ φάνταζε άμορφος σα χλαπάτσα (ξέρετε το παιχνίδι), γεμάτος καμπύλες και παιχνιδιάρικες προεξοχές που συνεχώς άλλαζαν. Αυτό που κυριαρχούσε ήταν τα μάτια του. Μεγάλα όμορφα μάτια που στόλιζαν το χαμόγελό του. Ανάμεσά τους πεταγόταν αυθάδικα μια τόση δα μυτούλα. Αυτός ήταν όλος κι όλος ο Τάλοκ, Μια μικροσκοπική ύπαρξη, ένα πλασματάκι δηλαδή, που σου θύμιζε το απαλό χρυσοκίτρινο της καλοκαιριάτικης αυγής.

-Τι κάνεις με το Βιβλίο; ρώτησε διστακτικά ο Τάλοκ.

-Προσπαθώ να μάθω το «Σ,σ,ς» απάντησε ο Αντώνης.

-Είναι γνωστός μου, απάντησε ο Τάλοκ που φυσικά ήξερε όλα τα γράμματα.

-Γνωστός σου; αναφώνησε έκπληκτος ο μικρός.

- Από κει είμαι! Το Αναγνωστικό της Πρώτης Δημοτικού ξέρεις, είναι ο τόπος μου, συμπλήρωσε λίγο πιο θαρραλέα ο Τάλοκ.

-Σοβαρά; Μα είναι τόσο δύσκολο να τα μάθω! Μπερδεύομαι!

-Θα σε βοηθήσω εγώ.

Και με μιας ο Τάλοκ (τι θαύμα κι αυτό) πήρε με τη σειρά το σχήμα του «Σ» του «σ» και του «ς».

Ο Αντώνης ενθουσιάστηκε.

-Μπορείς να με βοηθήσεις και με τ άλλα γράμματα, Τάλοκ;

-Μα φυσικά, και με τα Γράμματα και τους Αριθμούς. Είναι όλοι τους φίλοι και γνωστοί μου, αναφώνησε ζωηρά ο Τάλοκ αν και τελευταία είχε παρεξηγηθεί με το «Μ» και το «Ξ», κυρίως για τα παράξενα πράγματα που έλεγε, τα επαναστατικά, όπως του έλεγαν, αυτά δηλαδή που είχαν σκοπό να ξεσηκώσουν τους άλλους από την ηρεμία της ζωής τους και να τους κάνουν να φωνάζουν ότι θέλουν μια καλύτερη ζωή. Βλέπετε τα γράμματα αυτά φοβόνταν πως κάτι τέτοιο θα προκαλούσε στη Σελίδα αν όχι σε όλο το Βιβλίο αναταραχή, αναρχία κι επανάσταση!...(Φρικτά πράγματα δηλαδή, όπως έλεγαν).

Τα «πρέπει» και «το τι θα πει ο κόσμος», πάντα έφερναν αλλεργία στον Τάλοκ που τους σεβόταν και τους αγαπούσε όλους, ακόμα κι αυτούς που δεν τον αγαπούσαν. Τους σεβόταν και τους αγαπούσε όχι γιατί «έπρεπε», αλλά γιατί έτσι ήταν φτιαγμένος και γιατί αυτό τον γέμιζε ευτυχία. Το «πρέπει» τον έκανε να φτερνίζεται ακατάσχετα, δηλαδή χωρίς σταματημό, και να ξύνεται με μανία στους στενούς τοίχους του μικρού σπιτιού του.

Από εκείνη τη στιγμή, λοιπόν, και για κάμποσες μέρες μετά ο Τάλοκ μάθαινε στον Αντώνη κάθε απόγευμα, με το δικό του θαυμαστό τρόπο, τα Γράμματα και τους Αριθμούς. Είχαν ενθουσιαστεί και οι δυο. Ένα τέτοιο απόγευμα άνοιξε ξαφνικά η πόρτα και μπήκε μέσα η Νένικα.

Η Νένικα, η αδερφή του, τέσσερα χρόνια (παρά μία μέρα) μεγαλύτερη από τον Αντώνη, ήταν ένα ψιλόλιγνο καστανό κορίτσι με έξυπνα μάτια. Πάντα έβλεπες μια υποψία σκανταλιάρικου χαμόγελου στο πρόσωπό της που περιτριγυριζόταν από μαλλιά ούτε πολύ κοντά, ούτε πολύ μακριά, που έπεφταν πάνω στο λευκό της δέρμα, το πιο λευκό δέρμα που είχε ποτέ άνθρωπος! Τον αγαπούσε πολύ τον Αντώνη, παρ' όλο που ο μικρός δεν έχανε ευκαιρία να την αναστατώνει με τις σκανταλιές του.

Η Νένικα άκουσε από το δωμάτιό της, που το χώριζε μόνο ένας τοίχος, τον Αντώνη να γελάει και να μιλάει μόνος του. Ή τουλάχιστον έτσι νόμιζε και ανησύχησε. Ποιος ξέρει, σκέφτηκε, τι σκανταλιές σκαρώνει πάλι ο μικρός, θα πάω να δω.

Έτσι, ανοίγοντας την πόρτα βρέθηκε έκπληκτη μπροστά στον Τάλοκ που ακριβώς εκείνη τη στιγμή είχε με το σώμα του πάρει το σχήμα του «Φ»... Το κορίτσι έμεινε με το στόμα ανοιχτό και τα μάτια γουρλωμένα. Δεν μπορούσε να βγάλει λέξη!

Ο Αντώνης τρόμαξε από την ξαφνική εισβολή, πετάχτηκε πάνω μ' ένα «Άααα...» και ο Τάλοκ μ' ένα «πλοπ!» εξαφανίστηκε μέσα στη Σελίδα του.

-Τι... τι ήταν αυτό, αδερφούλη; Είσαι καλά; Τι είδαν τα μάτια μου; Εξωγήινος ήταν ή φάντασμα;

-Καλά είμαι, καλά είμαι ...Με τρόμαξες όμως! Τρόμαξες και τον Τάλοκ... ορίστε έφυγε...

-Μα... ποιος είναι αυτός; Τι είναι;

- Είναι... ένας φίλος μου... Ο Τάλοκ! Με βοηθάει με τα Γράμματα και τους Αριθμούς. Δεν είναι από τον κόσμο μας. Είναι καλός και είμαστε φίλοι.

Η Νένικα ξεροκατάπιε. Δεν είχε συνέλθει ακόμα από την έκπληξη.

-Και πώς τον γνώρισες; Τι είδους πλάσμα είναι; Από πού ήρθε; Πού πήγε τώρα;

-Γύρισε στη Σελίδα του στο Βιβλίο του, το Αναγνωστικό μου. Από κει ήρθε. Πετάχτηκε μια μέρα μ' ένα «πλοπ!»... Είναι ένα... αλληγκάρη!

Η Νένικα τα έχασε.

-Ένα... τι;

- Ένα αλληγκάρη... ο Τάλοκ...

-Μπορείς να τον φωνάξεις; Θέλω να τον γνωρίσω κι εγώ!

-Δεν ξέρω, θα προσπαθήσω. Τρομάξαμε κι οι δυο πολύ έτσι όπως μπήκες...

-Αμ εγώ δε τρόμαξα που σε άκουσα να γελάς και να μιλάς μόνος σου; Έτσι νόμιζα δηλαδή, και μπαίνω και σε βλέπω παρέα με αυτό το... αλληγκάρη που έλαμπε στον αέρα!

Ενώ η Νένικα μιλούσε ακόμα, ο Αντώνης έσκυψε στη Σελίδα και με απαλή σιγανή φωνή, κάλεσε τον Τάλοκ.

-Τάλοκ εκεί είσαι; Μη φοβάσαι, η Νένικα είναι, η αδερφή μου. Έλα σε παρακαλώ, θέλει κι αυτή να σε γνωρίσει.

Την επόμενη στιγμή μ' ένα «πλοπ!» κι ένα μπουκέτο απαλά χρώματα, έκανε την εμφάνισή του ο Τάλοκ. Ο Αντώνης χαμογέλασε ευτυχισμένος που ο φίλος του είχε ξανάρθει. Χάρηκε και με την έκπληξη στα μάτια της αδερφής του που τα είχε κάνει να γουρλώσουν ξανά.

-Γεια σου, είμαι ο Τάλοκ, της είπε με πλατύ χαμόγελο.

-Γεια... κι εγώ η Νένικα, απάντησε εκείνη.

Αφού συστήθηκαν όλοι μεταξύ τους ο Τάλοκ της εξήγησε από πού ήρθε. Η Νένικα δεν έκρυψε το ενδιαφέρον της.

-Για φαντάσου! Ένας ολόκληρος κόσμος, ο κόσμος σου, μέσα στο δικό μας κόσμο! Πόσα πράγματα! Μου φαίνονται καταπληκτικά και μαγικά αυτά που λες. Ποτέ δε θα μπορούσα να φανταστώ πως στα βιβλία υπάρχει ζωή... Πάντα τα έβρισκα μονότονα και βαρετά, φαίνεται όμως πως έκανα λάθος!

Η Νένικα έλεγε αλήθεια για τη γνώμη της σχετικά με τα βιβλία. Παρ' όλο που ήταν πολύ έξυπνη και με μεγάλη φαντασία, το διάβασμα δεν το αγαπούσε. Ένωθε πως μια δραστηριότητα που αναγκαστικά έπρεπε να κάνει, δηλαδή μια αγγαρεία. Μέχρι εκείνη τη στιγμή τουλάχιστον. Η ανακάλυψη πως ο κόσμος του Τάλοκ υπήρχε στ' αλήθεια, ήταν για εκείνη μεγαλύτερη έκπληξη απ' ότι ο ίδιος ο Τάλοκ. Τα βιβλία δεν ήταν πια άψυχα και βαρετά αντικείμενα, αλλά ζωντανοί κόσμοι που έκρυβαν μυστήρια και καλά φυλαγμένα μυστικά για όποιον ή όποια είχε τη δίψα να τα εξερευνήσει. Ο παράξενος κι εξωτικός νέος φίλος τους φαίνεται ότι τους είχε κολλήσει το «μικρόβιο» της εξερεύνησης καινούριων κόσμων και τη δίψα για μάθηση νέων πραγμάτων.

Έτσι, τα δυο αδέρφια αποφάσισαν μαζί να ρωτήσουν τον Τάλοκ με ποιο τρόπο θα μπορούσαν να μπουν στο κόσμο του και να τον γνωρίσουν από κοντά. Τη σημαντική αυτή ερώτηση θα την έκανε ο Αντώνης που τον είχε γνωρίσει και πρώτος. Το επόμενο απόγευμα ο Αντώνης και η Νένικα περίμεναν τον Τάλοκ να πεταχτεί απ' τη Σελίδα του. Όταν έκανε την εμφάνισή του και αφού χαιρετήθηκαν, ο Αντώνης ξεκίνησε τη συζήτηση.

-Τάλοκ, η Νένικα κι εγώ θέλουμε να έρθουμε στο κόσμο σου να δούμε τους φίλους σου και τον τόπο σου!

Το μικρό πλασματάκι σουφρώσε το προσωπάκι του, κατέβασε τα μάτια του κι η φωνή του ακούστηκε σιγανή και λυπημένη.

-Αντώνη δε γίνεται να μπείτε στο κόσμο μου, δυστυχώς. Είναι κάτι που έχει να κάνει με τις διαστάσεις... Είστε... τρισδιάστατα πλάσματα, δηλαδή έχετε τρεις διαστάσεις ενώ ο δικός μου κόσμος μόνο δύο διαστάσεις. Δε χωράτε...

-Δηλαδή εμείς είμαστε σαν τις ταινίες τις 3D που βλέπουμε στο σινεμά με τα ειδικά γυαλιά κι εσύ σαν τις άλλες τις απλές; ρώτησε η Νένικα φανερά μπερδεμένη κι εκείνη.

- Περίπου... όχι ακριβώς, αλλά κάτι τέτοιο, ας πούμε.

-Μα εσύ Τάλοκ πώς ήρθες στο δικό μας; Δεν καταλαβαίνω τίποτα, είπε ο Αντώνης

-Ούτε κι εγώ το καταλαβαίνω καλά, αλλά θα τα μάθετε όλ' αυτά αργότερα στο σχολείο. Στο μάθημα της Φυσικής νομίζω. Υπάρχει όμως ένας πολύ καλός τρόπος να γνωρίσετε τον κόσμο μου.

-Και ποιος είναι αυτός; ρώτησε η Νένικα

-Διαβάζοντας προσεκτικά τα Βιβλία και αφήνοντας ελεύθερη τη φαντασία σας να δει ότι υπάρχει μέσα σ' αυτά, απάντησε εύθυμα ο Τάλοκ.

Απογοήτευση φάνηκε στα μάτια των δύο παιδιών. Αλλιώς φαντάζονταν την περιπλάνησή τους στον κόσμο των Βιβλίων.

-Μα κι η Μαμά το ίδιο μας λέει, είπε ο Αντώνης σουφρώνοντας τα χειλάκια του.

-Δυστυχώς αγαπημένοι μου φίλοι είναι ο μόνος τρόπος, επέμεινε μαλακά ο Τάλοκ.

- Καλά τότε. Θα κάνουμε αυτό που λες και μάλιστα αρχίζοντας από τη Σελίδα σου.

Συμφωνείς Αντωνάκη; ρώτησε η Νένικα και στράφηκε στον αδελφό της.

Ο Αντώνης έγνεψε «ναι» με το κεφαλάκι του και το χαμόγελο ξαναγύρισε στα πρόσωπα των τριών φίλων.

-Παιδιά πρέπει να ξαναμπώ στη Σελίδα κι από κει θ' αρχίσουμε μαζί τη μεγάλη βόλτα στον κόσμο των Βιβλίων, εντάξει;

-Εντάξει! Απ' τη χαρά τους το είπαν και τα δυο με μια φωνή.

Μ' ένα «πλοπ!» ο Τάλοκ ξαναμπήκε στη Σελίδα του.

Τα παιδιά έσκυψαν με προσοχή πάνω από το Βιβλίο, το Αναγνωστικό, που ήταν η πατρίδα του φίλου τους. Είδαν τον Τάλοκ να στέκεται έξω από το σπίτι του, που δεν ήταν άλλο παρά... το καβούκι ενός σαλιγκαριού! Από πάνω έγραφε «Τάσος το σαλιγκάρι».

-Αα... μα είναι απλώς ένα σαλιγκάρι! Και δεν τον λένε Τάλοκ αλλά Τάσο, είπε η Νένικα με έκπληξη ανάμεικτη με απογοήτευση.

«Πλοπ!» ξαναπετάχτηκε ο Τάλοκ ή Τάσος.

-Όχι! Δεν είμαι σαλιγκάρι! Κι ούτε μ' αρέσει το «Τάσος»! Δεν το διάλεξα εγώ, άλλοι το διάλεξαν για μένα! Τα σαλιγκάρια σέρνονται και είναι αργά. Εμένα δε μ' αρέσει να σέρνομαι, θέλω να πετάω. Κι ούτε θέλω να είμαι δεμένος με το σπίτι μου. Σπίτι μου είναι ο κόσμος και η αγάπη των φίλων μου. Θέλω τη ζωή και την καρδιά μου λεύτερη να πλανιέται

στο κόσμο και τις ομορφιές του. Θέλω να μάθω, ν' αγαπήσω και να με αγαπήσουν... Και η ζωή που διαλέγω δε θέλω να 'ναι επίπεδη και μονότονη. Η γνώση πρέπει να μην έχει εμπόδια, ούτε σύνορα! Όλα αυτά ο Τάλοκ τα είπε με αγανάκτηση, παράπονο και με μια ανάσα.

Τα παιδιά τον άκουγαν σιωπηλά. Κοιτάζονταν όλοι αμήχανοι. Η Νένικα μίλησε με σκυμμένο κεφάλι.

-Συγγνώμη αν σε στεναχώρησα, Τάλοκ.

-Δε με στεναχώρησες, απλώς για πρώτη φορά βρήκα φίλους που αισθάνομαι πως θα με ακούσουν χωρίς να με κρίνουν και θα με δεχτούν γι' αυτό που είμαι κι όχι για κάτι που «έπρεπε» να είμαι.

-Εγώ σ' αγαπάω και σε θέλω φίλο μου όπως και να 'σαι, είπε ο Αντώνης και φωτίστηκε ολόκληρος .

-Κι εγώ Τάλοκ! Σ' αγαπάμε γι' αυτό που είσαι. Όμως πες μου τι είναι αυτό που δε σου αρέσει στο κόσμο σου; Τόσο χάλια είναι; απόρησε η Νένικα.

-Δεν είναι τόσο χάλια αν συμβιβαστείς, δηλαδή αν δεχτείς να παίζεις το ρόλο που σου δίνουν, αν κάνεις ό,τι σου πούνε όταν στο λένε, όπως «πρέπει». (Εδώ ο Τάλοκ έριξε δυο τρία απανωτά φτερινίσματα). Εντάξει, συμφωνώ πως σ' ένα Βιβλίο για να είναι ωραία γραμμένο και να έχει ενδιαφέρον, δεν μπορεί ο καθένας να κάνει ότι του 'ρθει κι όποτε του 'ρθει. Πρέπει να σεβόμαστε τα δικαιώματα των υπολοίπων. Κι όχι μόνο να τα σεβόμαστε, αλλά αν χρειάζεται και να παλεύουμε γι' αυτά. Όμως ο καθένας χρειάζεται επίσης χρόνο και χώρο για τον εαυτό του και κανένας δε πρέπει να εμποδίζεται να πηγαίνει σε όποιο μέρος επιθυμεί. Όλων μας η ζωή έχει την ίδια αξία κι όλων η συμμετοχή στο Βιβλίο είναι σημαντική. Από τον Τίτλο ως και την τελευταία Τελεία. Πάνω απ' όλα πρέπει να υπάρχει αλληλεγγύη!

-Τι είναι αυτό; απόρησε ο Αντώνης.

-Να βοηθάμε αυτόν που χρειάζεται βοήθεια και εκείνος...

-Α, δηλαδή σαν την ελεημοσύνη που μάθαμε προχτές στο σχολείο, τον έκοψε ο Αντώνης ενθουσιασμένος που είχε καταλάβει.

-Όχι, αδελφούλη μου, ελεημοσύνη δίνει κάποιος στους ζητιάνους, ή στους άστεγους... Ο Τάλοκ εννοεί τη φιλανθρωπία, ε Τάλοκ; Η Νένικα ακούστηκε σίγουρη για τη δική της απάντηση.

-Ούτε, χαμογέλασε ο Τάλοκ.

Τα αδέρφια απόρησαν.

-Βλέπετε, η φιλανθρωπία είναι κάτι που το κάνουν οι πλούσιοι προς τους φτωχούς. Τους δίνουν πράγματα ή χρήματα, κι έτσι οι φτωχοί συνεχίζουν να νιώθουν αδύναμοι και ανήμποροι, γιατί συνεχίζουν να πιστεύουν ότι εξαρτώνται από τους πλούσιους για να ζήσουν. Και στο τέλος παύουν να ονειρεύονται έναν καλύτερο κόσμο και να παλεύουν γι' αυτόν.

-Στην... αλλά...λαγγύη τότε τι γίνεται; Ο Αντώνης ήταν φανερά μπερδεμένος.

-Στην αλληλεγγύη οι άνθρωποι βοηθούν ο ένας τον άλλον χωρίς ο ένας να έχει περισσότερα από τον άλλον, αλλά κοιτάζοντας ο ένας τον άλλον ίσια στα μάτια. Δεν κοιτάζει δηλαδή ο δυνατός τον αδύναμο από ψηλά, σα να είναι πιο σπουδαίος, αλλά δίνουν το χέρι ο ένας στον άλλο και μοιράζονται αυτό που έχει ο καθένας, και που μπορεί να λείπει απ' τον άλλον.

- Α, δηλαδή εσύ μπορεί να έχεις τα μακαρόνια, αλλά να μην έχεις το τριμμένο τυρί, ενώ το έχω εγώ, είπε η Νένικα.

-Ακριβώς, χάρηκε ο Τάλοκ, ή μπορεί να μην ξέρεις να τα μαγειρεύεις, ενώ εγώ ξέρω. Κι έτσι προσφέρουμε κι οι δύο κάτι ο ένας στον άλλον και νιώθουμε περήφανοι και δυνατοί κι όχι σαν να είμαστε αδύναμοι και ανίκανοι.

-Πολύ σωστά και όμορφα τα λες μικρέ μας φίλε, μπράβο σου...

Η Μαμά είχε μπει στο δωμάτιο κρατώντας ένα δίσκο με δύο μπουκάλια γάλα και κουλουράκια. Βρισκόταν εκεί χωρίς να την έχει πάρει είδηση κανείς. Είχε ακούσει όλη τη συζήτηση δίχως να διακόψει, παρόλο που ξαφνιασθηκε, όπως ήταν άλλωστε φυσικό, από την παρουσία του Τάλοκ. Ποτέ δεν πρέπει να διακόπτει κανείς τα παιδιά όταν μιλάνε μεταξύ τους ή πολύ περισσότερο όταν παίζουν. Είναι και τα δυο σοβαρές υποθέσεις για να τις αντιμετωπίζουν επιπόλαια οι μεγάλοι.

Ο Τάλοκ αρχικά χωρίς να το καλοσκεφτεί, πήγε να ξαναμπεί στη Σελίδα του για να προστατευτεί. Όμως την τελευταία στιγμή το μετάνιωσε και έμεινε στο δωμάτιο. Τα παιδιά αναπήδησαν ξαφνιασμένα. Η Νένικα πήγε να πει «Μαμά...», αλλά ένα καθησυχαστικό νεύμα της Μαμάς και το γεμάτο αγάπη χαμόγελό της, την έπεισαν πως δε χρειαζόταν να πει τίποτα.

-Μπορώ να καθίσω; Με θέλετε στη παρέα σας; ρώτησε απαλά η Μαμά

Οι τρεις φίλοι κοιτάχτηκαν μεταξύ τους και σε μια σιωπηλή συμφωνία η Νένικα έδωσε την απάντηση.

-Μα φυσικά μανούλα έλα...

Αφού συστήθηκαν όλοι μεταξύ τους, η Μαμά χαμογέλασε στον Τάλοκ.

-Λοιπόν αγαπημένη φίλε των παιδιών μου, φαντάζομαι πως θα μου χαρίσεις κι εμένα τη φιλία σου. Πρώτα απ' όλα θέλω όμως να σ' ευχαριστήσω για τα τόσα όμορφα πράγματα που τους λες. Επίσης, σ' ευχαριστώ ξανά γιατί μου θύμισες τα δικά μου παιδικά χρόνια και τη γνωριμία με το δικό μου φίλο απ' τον κόσμο των Βιβλίων.

-Αλήθεια Μανούλα είχες κι εσύ κάποιο φίλο σαν τον Τάλοκ; ρώτησε έκπληκτος ο Αντώνης.

- Είχες φίλο Μαμά από το δικό μου κόσμο, τον κόσμο των Βιβλίων; Μα... ποιος είναι, τον ξέρω; έτσι την είπε κι ο Τάλοκ «Μαμά».

-Ακόμα είναι φίλος μου, είμαστε από τότε φίλοι. Είναι ένας Τίτλος. Το όνομά του είναι «Ο Μικρός Πρίγκιπας». Ήταν το πρώτο βιβλίο που διάβασα.

-Ναι τον έχω ακούσει αυτό τον τίτλο αν και δεν τον γνωρίζω προσωπικά, είπε ο Τάλοκ.

-Μαμά, μαμά θα μας τον γνωρίσεις κι εμάς; Η ενθουσιασμένη φωνούλα ήταν του Αντώνη.

-Φυσικά, όποτε θέλετε, βρίσκεται στη μεγάλη βιβλιοθήκη στο σαλόνι μαζί με δεκάδες άλλους τίτλους. Βέβαια η γνωριμία γίνεται μέσα από το διάβασμα, ξέρετε, κι όχι απλώς κοιτάζοντας τα βιβλία.

-Έχει αρχίσει να μας αρέσει το διάβασμα, αλήθεια σου λέω μανούλα, είπε χαρούμενα ο Αντώνης.

-Ναι αλήθεια. Τον βοηθάω κι εγώ μαμά, αλλά πιο πολύ ο Τάλοκ, χαμογέλασε η Νένικα.

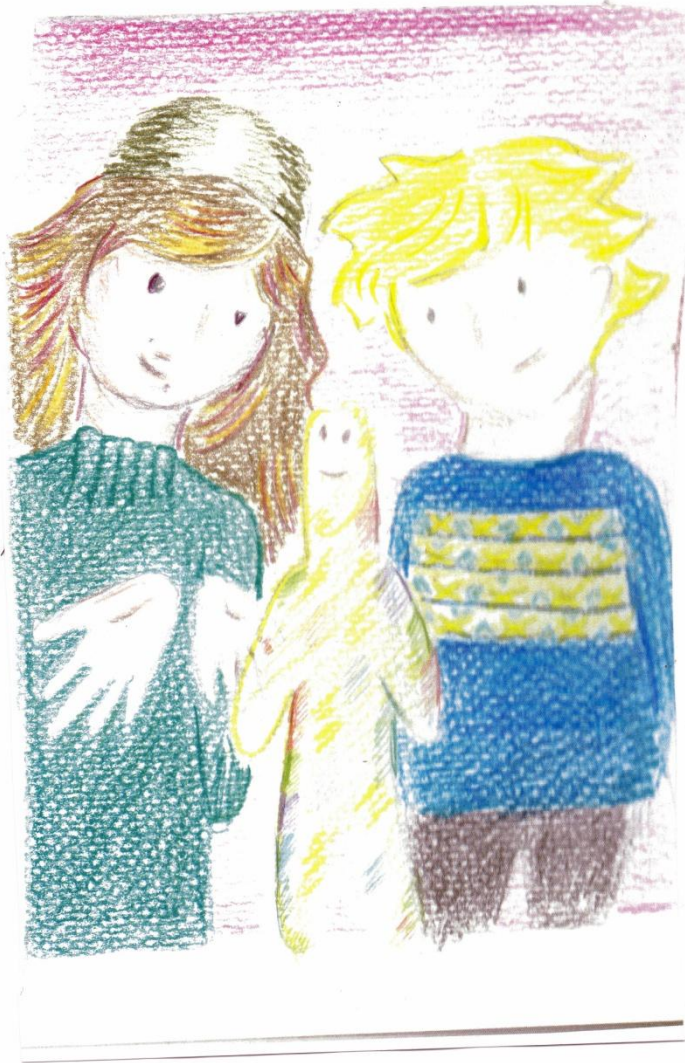
- Το ξέρω κι αυτό μου δίνει μεγάλη χαρά! Δύσκολα θα μπορούσε κανείς να βρει καλό φίλο σαν και σένα, Τάλοκ. Είμαι περήφανη για σένα και τα παιδιά.

- Κι εγώ χαίρομαι Μαμά! Τα παιδιά τα διάλεξα και με διαλέξανε.

-Έτσι είναι οι πραγματικές και δυνατές φιλίες. Όμως αρκετά σας κούρασα. Σας αφήνω να κουβεντιάσετε και να παίξετε. Τάλοκ είσαι πάντα ευπρόσδεκτος εδώ!

- Ευχαριστούμε Μαμά, είπαν κι οι τρεις χαρούμενοι.

Όταν έφυγε η Μαμά τα δυο αδέρφια και ο Τάλοκ είχαν τόσο ενθουσιαστεί που από το δωμάτιο ακουγόταν για ώρα ένα χαρούμενο τιτίβισμα σάμπως και εκεί μέσα βρισκόταν ένα σμήνος από πουλάκια. Αν κοίταγε κανείς μέσα στο δωμάτιο, πέρα απ' την τραγουδιστή φλυαρία, θα έβλεπε μια συνεχή εναλλαγή χρωμάτων - όλα υπέροχα- που πήγαζαν από ένα τόσο δα πλασματάκι με χαρούμενα μάτια και κορμί σε σχήμα χλαπάτσας.

Οι μέρες έγιναν βδομάδες κι αυτές με τη σειρά τους μήνες. Το ταξίδι των παιδιών στο κόσμο των Βιβλίων ήταν η πιο ευχάριστη περιπέτεια που είχαν ζήσει μέχρι τότε. Μα και τα ταξίδια του Τάλοκ στο Μεγάλο Κόσμο των Ανθρώπων έκρυβαν γι' αυτόν σημαντικές κι ενδιαφέρουσες ανακαλύψεις. Άλλα τον έκαναν να θαυμάσει και να χαρεί και άλλα να σκεφτεί και να λυπηθεί. Τελικά κατάλαβε πως ο κόσμος των Ανθρώπων κι ο κόσμος των Βιβλίων δεν είχαν μεγάλες διαφορές. Τα πλάσματα που ζούσαν κι εδώ κι εκεί αντιδρούσαν και σκέφτονταν όμοια. Ο Τάλοκ κατάλαβε πως τόσο στον κόσμο των Ανθρώπων όσο και στο κόσμο των Βιβλίων εκείνος θα ήταν πάντα, μα πάντα, διαφορετικός από την πλειοψηφία, δηλαδή από τους πολλούς. Και θα ανήκε πάντα στη μειοψηφία, δηλαδή στους λίγους, που σκέφτονταν με ένα τρόπο αλλιώς. Στην αρχή η διαπίστωση αυτή τον μελαγχόλησε και τον προβληματίσε. Τον βοήθησαν όμως οι φίλοι του. Την πιο γλυκιά κουβέντα, αυτήν που του έδωσε τη μεγαλύτερη δύναμη, την είπε ο Αντώνης με εκείνο τον απλό και συναρπαστικά όμορφο τρόπο που τα παιδιά βλέπουν τον κόσμο και τους άλλους.

-Τάλοκ εμείς σ' αγαπάμε όπως είσαι και μας αρέσεις έτσι! Σ' ευχαριστούμε που μας αγαπάς και παίζεις μαζί μας. Μαθαίνω τόσα πολλά και όμορφα πράγματα από σένα.

Ήταν εντυπωσιακός ο τρόπος που τα παιδιά είχαν αλλάξει συνήθειες από τη μέρα που είχαν γνωριστεί με τον Τάλοκ. Σιγά-σιγά παράτησαν τα βιντεοπαιχνίδια και την τηλεόραση. Αποφάσισαν πως ο κόσμος των Βιβλίων ήταν πιο συναρπαστικός και όμορφος, αλλά επιπλέον ήθελαν να είναι μαζί με τον φίλο τους. Του Τάλοκ δεν του άρεσαν καθόλου τα βιντεοπαιχνίδια και η τηλεόραση. Τον τάραζαν και έφευγε. Έτσι και τα παιδιά διάλεξαν να διασκεδάζουν με το φίλο τους και κατ' αυτόν τον τρόπο άλλαξαν συνήθειες. Φυσικά αυτή που χάρηκε περισσότερο ήταν η Μαμά.

Ένα απόγευμα η μαμά πήγε κοντά στον Τάλοκ χαμογελώντας του.

-Μικρέ μου φίλε είναι απίστευτο αυτό που κατάφερες!

-Τι κατάφερα, Μαμά;

-Το ακατόρθωτο. Είχα κουραστεί να λέω στα παιδιά να περιορίσουν τα ηλεκτρονικά και την Τηλεόραση. Γι' αυτές τους τις συνήθειες βέβαια, την ευθύνη την έχουμε μόνο ο Μπαμπάς τους κι εγώ. Δε ξέρω πώς εσύ τα κατάφερες μια σταλίτσα πλασματάκι, ενώ εμάς δε μας άκουγαν καθόλου! Σ' ευχαριστούμε.

-Δεν έκανα τίποτα άλλο Μαμά παρά να τους δείξω με αγάπη κάτι καλύτερο γιατί είναι φίλοι μου. Και ξέρεις, το ότι είμαι μικρός δε σημαίνει πως είμαι αδύναμος. Γεννήθηκα με προορισμό να σέρνω το καβούκι μου σε μια Σελίδα, μ' ένα όνομα που δε μου άρεσε. Διάλεξα να σταματήσω να σέρνομαι και να βρω τρόπο να πετάξω. Σ' αυτό με βοήθησε ο Αντώνης.

-Πώς το έκανα αυτό Τάλοκ; ρώτησε ο Αντώνης

-Η φαντασία σου και η αθωότητά σου μου άπλωσαν χέρι να πιαστώ και να ξεκολλήσω από το καβούκι μου. Από «Τάσος το Σαλιγκάρι» έγινα αυτό που ονειρευόμουν: «Τάλοκ το Αλληγκάρι»...

- Εγώ δηλαδή σε άλλαξα;

-Όχι Αντώνη. Άλλαξα πρώτα εγώ, κι έγινα κάτι καλύτερο. Και μετά αυτό άλλαξε και τα πάντα γύρω μου, μαζί και σας τα παιδιά.

-Και τι θα κάνεις τώρα Τάλοκ; Θα φύγεις; ρώτησε ξανά ο Αντώνης λυπημένα.

-Θα φεύγω και θα έρχομαι, όμως μ' ένα τρόπο θα 'μαι πάντα μαζί σας. Αυτό που θέλω τώρα είναι να γυρίσω στον κόσμο μου και να πω σε όποιον θέλει ν' ακούσει όλα όσα είδα και έμαθα στις περιπλανήσεις μου στον κόσμο σας.

- Τι έμαθες από μας δηλαδή, δεν καταλαβαίνω, απόρησε ο Αντώνης.

-Έμαθα πως μόνο η Αγάπη αξίζει να μας κυβερνάει. Έμαθα ακόμη να βλέπω στους άλλους τον εαυτό μου, δηλαδή να τους αγαπάω όπως τον εαυτό μου.

-Σ' αγαπάμε Τάλοκ! Κι εγώ κι η Νένικα και η Μαμά, φώναξε ο μικρός του φίλος.

-Το έμαθα Αντώνη από τη πρώτη φορά που σας άκουσα να λέτε μεταξύ σας «καλημέρα» και μου είπατε και μένα. Η « καλημέρα» ξεκινάει πάντα με χαμόγελο και ποτέ με ψεύτικα «πρέπει». (Στο σημείο αυτό ο Τάλοκ φταρνίστηκε δυο-τρεις φορές και στιγμιαία έψαξε τοίχο να ξυστεί...)

-Η μέρα είναι πάντα καλή όταν όλοι είναι καλά. Κι αν κάποιος δεν είναι, οι υπόλοιποι τον βοηθούν να γίνει κι αυτός.

-Μόνο αυτό έμαθες; Είπες πως έμαθες κι άλλα. Πες μου, θέλω να μάθω κι εγώ, επέμεινε ο Αντώνης.

-Έμαθα να μη φοβάμαι την αλλαγή και το καινούργιο, έμαθα, ακόμη, να αγωνίζομαι για τα δικαιώματά μου και να τα διεκδικώ, δηλαδή να τα ζητάω με αποφασιστικό τρόπο, και να υποστηρίζω τον άλλον όταν έχει ανάγκη, όπως βοήθησα εσένα με τα γράμματα. Θυμάσαι;
-Ναι θυμάμαι...

- Αλληλοβοηθήμαστε και στηρίζουμε ο ένας τον άλλον.
-Τι σημαίνει αυτό Τάλοκ;
-Σημαίνει ότι κατάλαβα επίσης πως όλοι μας έχουμε σκοπό να αυξήσουμε και να μεταδώσουμε τη Γνώση, που κάνει τον κόσμο καλύτερο. Ο κόσμος μας είμαστε εμείς οι ίδιοι, οι προσπάθειές μας, οι νίκες και οι ήττες μας. Ότι λοιπόν προσφέρει σε αυτό το σκοπό, είναι καλό. Εμείς μορφώνουμε εσάς τους ανθρώπους κι εσείς γράφετε καλύτερα βιβλία.
-Μοιάζουν οι κόσμοι μας Τάλοκ, ε; ρώτησε η Νένικα.
- Στην ουσία οι κόσμοι μας είναι ένα. Δεν υπάρχει περισσότερο ή λιγότερο σημαντικός Κόσμος. Δεν είναι σωστό να υπάρχει περισσότερο σημαντική ύπαρξη, δηλαδή ζωή, από άλλες. Όλοι μας έχουμε την ίδια αξία κι όλοι τα ίδια αστέρια κοιτάζουμε στον ουρανό κι ο ίδιος ήλιος μας ζεσταίνει.
- Δεν τα ήξερα όλ' αυτά Τάλοκ! Αυτά θα τους πεις στον Κόσμο σου;
-Αυτά θέλω να τους πω Αντώνη, γιατί αυτός πιστεύω πως είναι ο σκοπός που δημιουργήθηκα.
-Τάλοκ καλέ μου έχεις σκεφτεί πως μπορεί να μη σε ακούσουν ή να σε κοροϊδέψουν; Ή χειρότερα ακόμα μπορεί να σε τιμωρήσουν όσοι δεν θέλουν να αλλάξει τίποτα στο κόσμο σου; Η Μαμά είχε ένα τόνο ανησυχίας στη φωνή της.
-Ξέρω Μαμά πως μπορεί να μη μ' ακούσουν μπορεί να με κοροϊδέψουν, ή ακόμα να με παραδώσουν στους Βιβλιοθηκάριους με τα Καρότσια. Μπορεί και να με διώξουν από τη Σελίδα κι απ' το Βιβλίο. Τα ξέρω όλα αυτά όμως και δε με νοιάζει! Κι αν δε μ' ακούσουν τώρα, κι αν κάποια στιγμή χαθώ, θα μείνει η προσπάθεια και τα λόγια μου. Θα ξανάρθω σε πέντε γενιές μια, δυο, τρεις φορές... Τελικά όμως θ' αλλάξει αυτός ο κόσμος Μαμά. Θ' αλλάξει! Θα το δεις!
-Δε φοβάσαι την τιμωρία; ρώτησε ο Αντώνης ανήσυχος κι αυτός για το φίλο του.
-Εγώ λευτερώθηκα απ' το φόβο και έτσι γλύτωσα απ' τη μιζέρια. Μιζέρια Αντώνη, συνέχισε ο Τάλοκ προλαβαίνοντας την απορία στο βλέμμα του μικρού του φίλου, είναι να νιώθεις συνέχεια κακόμοιρος κι αδύναμος και να φοβάσαι να προσπαθήσεις για μια καλύτερη ζωή, με αποτέλεσμα να αρκείσαι σε μία άσχημη και γκρίζα ζωή που δε σου δίνει την παραμικρή χαρά. Το κακό λοιπόν θα εξαφανιστεί, όταν εξαφανιστεί η αδικία κι ο φόβος. Αυτό θα 'ναι το δώρο μου. Η λευτεριά!
Ο Αντώνης άπλωσε τα χεράκια του.
-Μακάρι να μπορούσα να σ' αγκαλιάσω!
-Τάλοκ είσαι παλληκάρι, είτε συγκινημένη η Μαμά.
-Τι είναι παλληκάρι; απόρησε ο Αντώνης.
-Κάποιος που είναι γενναίος, και δεν φοβάται τις δυσκολίες που μπορεί να βρει στο δρόμο του, αλλά συνεχίζει να παλεύει γι' αυτό που πιστεύει σωστό, του απάντησε η Μαμά χαϊδεύοντάς του το κεφάλι.
-Μακάρι να σου μοιάσουν τα παιδιά μου, είπε η Μαμά στέλνοντάς του ένα φιλί μιας και τον Τάλοκ δεν μπορούσαν να τον αγκαλιάσουν ή να τον φιλήσουν.

Ο Τάλοκ έκανε μερικές τούμπες στον αέρα, χαρίζοντάς τους την πιο φαντασμαγορική εναλλαγή χρωμάτων. Στο τέλος πήρε το σχήμα μιας βαθυπόρφυρης καρδιάς, και όλοι εντυπωσιάστηκαν αφού το κόκκινο της πορφύρας είναι από τα πιο υπέροχα χρώματα. Εκείνη τη στιγμή μπήκε στο δωμάτιο η Νένικα κρατώντας μια σελίδα από το μπλοκ ζωγραφικής της. Η Νένικα είχε μεγάλο ταλέντο στο σχέδιο, κάτι που είχε κληρονομήσει μάλλον από τη μαμά της.

-Τι είναι αυτό που ζωγράφισες Νένικα; τη ρώτησε ο Αντώνης.

-Είναι ο «Τάλοκ το Αλληγκάρη», είπε η Νένικα. Το ζωγράφισα σαν ένα μικρό δώρο για σένα Τάλοκ, από τη καρδιά μου.

-Ευχαριστώ Νένικα, είναι σπουδαία ζωγραφιά!

Και μ' ένα ακόμα «πλοπ!» ο Τάλοκ μπήκε, όχι στη Σελίδα του, αλλά στη σελίδα της Νένικας. Με μιας η σελίδα έμοιαζε σαν να άλλαξε, τα χρώματα έγιναν πιο έντονα και πιο λαμπερά. Βγήκε πάλι.

- Αυτή η σελίδα θα είναι πλέον το πραγματικό μου σπίτι! Το σπίτι μου μέσα στο σπίτι σας. Εδώ στο δωμάτιο του Αντώνη.

Στο πάνω μέρος της σελίδας είχαν εμφανιστεί ξαφνικά, χωρίς κανείς να πάρει είδηση με ποιο τρόπο: «Τάλοκ το Αλληγκάρη» .

-Έγραψες το όνομά σου Τάλοκ. Όμως πες μου σε παρακαλώ, καιρό θέλω να το ρωτήσω. Τι σημαίνει Αλληγκάρη ; απόρησε η Μαμά

-Πολύ απλό. Βγαίνει από δύο λέξεις αν τις ενώσεις«ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΟΣ , δηλαδή ο άνθρωπος που δείχνει αλληλεγγύη στους άλλους, και «ΠΑΛΗΚΑΡΙ»... Έπαιξα λίγο με τα γράμματα και τις λέξεις, το ξέρω, δε βγαίνει ακριβώς σωστά το όνομα Αλληγκάρη, αλλά έτσι είναι κι η ζωή. Τίποτα απ' όσα κάνουμε δεν βγαίνει τέλειο κι ολόσωστο, γιατί την τελειότητα δεν μπορούμε να την πετύχουμε, υπάρχει μόνο στη φαντασία. Αρκεί λοιπόν να κάνουμε την καλύτερή μας προσπάθεια με κέφι και φαντασία!

Η Μαμά βούρκωσε. Για λίγα δευτερόλεπτα δεν μπορούσε ούτε να μιλήσει. Όταν τα κατάφερε ακούστηκε συγκινημένη.

-Είσαι το μεγαλύτερο ΠΑΛΗΚΑΡΙ απ' όλα Τάλοκ!

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Αυτή είναι η ιστορία του Τάλοκ. Λέω «είναι» και όχι «ήταν», γιατί η ιστορία συνεχίζεται και θα συνεχίζεται όσο υπάρχουν παιδιά που αγαπάνε τα βιβλία και κάνουν φίλο το Τάλοκ ή άλλους σαν τον Τάλοκ, που να είστε σίγουροι πως υπάρχουν αν τους ψάξετε. Την ιστορία μου την διηγήθηκαν ο Αντώνης, η Νένικα και φυσικά η Μαμά, όπως ακριβώς έγινε. Για κάποια πράγματα ρώτησα τον ίδιο τον Τάλοκ.

Θα αναρωτιέστε σίγουρα ποιος είμαι εγώ. Είμαι ο Αφηγητής που λέει την ιστορία δηλαδή αυτός που διηγείται την ιστορία.

Ο Αντώνης και η Νένικα με φωνάζουν όμως

Μπαμπά...

ΣΗΜΕΙΩΣΗ

Ο «Τάλοκ το Αλληγκάρη» γράφτηκε με πρωταρχικό σκοπό να γίνει δώρο γενεθλίων για τα δυο παιδιά μας τη Νένικα (Ελένη) και τον Αντώνη. Η πατρότητα του ονόματος ανήκει αποκλειστικά στον Αντώνη . Είναι ίσως το μόνο από τα δώρα που τους έχουμε κάνει και θα τους κάνουμε που εύχομαι να το κρατήσουν «για πάντα». Κι αυτό γιατί γράφτηκε με όλη μας την αγάπη που πιστεύω πως θα καλύψει τις πιθανώς πολλές ελλείψεις στη γραφή και τα λάθη. Την εικονογράφηση ανέλαβε η σύντροφος μου και μητέρα τους, η αγαπημένη μου Ιωάννα. Έτσι είναι δώρο καρδιάς και από τους δυό μας.